

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 3. Leto II.
V LJUBLJANI, 11. febr. 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin,
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin,
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina III. zvezka:

	Stran
Kako obhajamo Marijino leto	33
Jezusova obljuba	35
Na delo za vaš list!	38
Šola krščanske popolnosti	39
Lep zgled ponižnosti	40
Trije novi blaženci	40
Življenje sv. očeta Pija X.	42
Misijon v Somali deželi	43
Razgled po katoliškem svetu	45
Cerkveni razgled po domovini	47
Zahvale za uslišano molitev	48
Darovi	48

Kako obhajajmo Marijino leto?

„Marijino leto“ smo imenovali tekoče leto 1904 zaradi petdesetletnega jubileja, odkar je bila Marija od sv. cerkve slovesno proglašena kot brezmadežno spočeta. Povedali in našli smo, kako lepe in velike slovesnosti se bodo iz tega namena po vsem katoliškem svetu obhajale.

Zakaj torej še vprašujemo, kako da naj obhajamo „Marijino leto“? Saj nam je že odbor kardinalov v Rimu, in so nam škofje predpisali in določili, kako da bomo Marijo to leto častili. Kaj hočemo še več? — Kaj bi radi s tem vprašanjem povedali?

Ljubljanski knezoškof nas na to spominajo in opominajo v „Škofijskem listu“, iz katerega smo že zadnjič povzeli in navedli glavne določbe za Marijin jubilej. Ondi določajo med drugim — naj povemo še enkrat — tudi tole:

Za zmanjšanje pijančevanja in grehov zoper šesto božjo zapoved, za razširjenje Marijinih družb in bratovščine treznosti naj se moli tekom celega leta 1904. po vsaki pridigi enkrat „Očenaš“ in „Češčena Marija“; verniki naj pa doma večerni molitvi dodado en „Očenaš“ in „Češčena Marija“ v isti namen. — In potem pravijo še enkrat: Slovesnosti v čast preblaženi in neomadeževani Devici naj bodo kar mogoče praktično urejene; nameravajte posebno zatirati in omejevati pijanstvo, najbolj žganje-

pivstvo, ter vse to, kar je nevarno za sveto deviško čistost.“

S temi kratkimi besedami nam je veliko povedanega. S tem nam je dan migljaj, kako bi Marijo najboljše častili, častili tako, da bi Marija sama imela veselje nad tem.

Tudi vnanje slovesnosti so potrebne: slovesna služba božja, molitve, petje, obilna svečava, mogočno zvonjenje, skupna romanja, božja pota, slovesni shodi, slavnostni govori in kar je takega lepega in mogočnega. Vse to in tako mora biti; poveljuje Marijo in podžiga našo pobožnost. Toda pred vsem in nad vse Marija želi, da se njej v čast zdržimo greha, ki je njej tako zopern, ki je njeni brezmadežnosti tako nasproten.

Marija je svojega brezmadežnega spočetja zato tako vesela, ker ni bila nikoli pod oblastjo hudobnega duha, in torej nikoli v neprijateljstvu z Bogom. Na praznik njenega spočetja moli in peva sv. cerkev v njenem imenu: „In hoc cognovi, quoniam voluisti me... V tem sem spoznala, da si me res izvolil, ker nisi dopustil, da bi se peklenški sovražnik kedaj veselil nad menoj!“ — Tega, da nikoli nobenega greha ni imela, je Marija bolj vesela, kakor vseh svojih drugih prednosti.

Kako jo tedaj bôde v oči, kako težko ji dene, ako vidi one, ki jo časte, ki hočejo ne-

kako njeni biti, ako jih vidi vklenjene v verige hudobnega duha, ako vidi na njih greh, ki je njenim čistim očem tako zopern! — Največjo uslugo, največjo prijaznost, največjo čast ji izkaže torej tisti, ki preganja ta njej tako zoprni greh — na sebi ali na drugih.

Škof omenjajo posebno dveh grehov: pijančevanja in greha zoper šesto božjo zapoved, to je greha o katerem pravi sv. Pavel, da naj se še ne imenuje med kristjani. Teh dveh grehov zato, ker sta ravno ta dva njeni brezmadežnosti, njeni čistosti najbolj nasprotna. Teh dveh grehov zato, ker je ravno teh toliko med ljudmi in ravno ta dva greha toliko hudega napravljata; toliko nedolžnosti pokončata, toliko miru ukradeta, toliko zadovoljnosti uničita, toliko sreče pokopljeta, toliko ljudi v prezgodnji grob spravita, toliko duš v večno nesrečo pahmeta. Kakor dve veliki vštric tekoči reki dereta čez svet in na milijone ljudi potegneta in pogoltneta v svoje vrtince. Povsod; žalibog tudi med Slovenci!

Slovenci se navadno radi sami imenujemo ali nas časih tudi drugi imenujejo „pobožen narod“. In ker seveda hvalo vsak rad sliši, se na to besedo le preveč zanesemo in zaupamo, da je res vse tako dobro pri nas. In vendar če pogledamo malo natančneje, koliko reči vidimo, ki žalijo oko dobrega kristjana, in kako šele žalijo oko — Marijino! Da ne omenjamo drugega: Koliko se pri nas čez vso mero in potrebo pije! Kako še cvete med nami grdo ponočevanje in zapeljevanje! Koliko je še vsako leto nezakonitih porodov! Koliko v pijanosti preprirov, pretepev in celo ubojev! — Ko bi mogli videti, koliko se takih in podobnih grehov zgodi eno samo nedeljo popoldne in zvečer, — na dan, ki je le Gospodu in njegovi službi posvečen! . . .

Če tedaj Marija pogleda iz nebes doli na slovensko zemljo in vidi toliko prizorov, ki jih njeno oko ne more prenašati; toliko poteptane nedolžnosti, toliko razuzdanih zapravljivcev, toliko pijanih očetov, toliko kletve, razgrajanja, divjosti, ali nas bo Marija mogla vesela biti? . . . Ne bo li obrnila svojih milih oči od nas, da ne vidi hudega, kar se godi med

nami? Ali jo morejo zato odškodovati in potlačiti naše molitve? Mar ne odvagajo in ne preupijejo ti grehi naših molitev, vzdihov in hvalospjevov, ki jih pošiljamo do nje?

Ali smo torej Slovenci pri Mariji dobro zapisani? . . .

Bodimo odkritosrčni: Mnogo, mnogo hudega je še med nami; mnogo grdih razvad, mnogo neukročenih strasti, in vsled tega tudi mnogo nesreč telesnih in dušnih. In mnogo dela, naporenega in trdega dela bo treba, preden bomo vse te razvade in pregrehe vsaj na pol zmanjšali in omejili.

Pa če je to delo težko in trdo, pa je hvaležno. Mariji sami, — smo rekli — ne more večje usluge, večje prijaznosti izkazati, kakor kdor preganja greh na sebi in na drugih.

Če se hočemo torej to leto Mariji res kaj prikupiti, če jo hočemo za njen slavnostni jubilej vredno častiti, napovejmo in začnimo letos še odločilnejši boj pijanosti in nečistosti in vsemu kar je v zvezi s tem aghom! Kajti ta dva sta smrtna sovražnika Marije brezmadežne, in zato jima je sovražna tudi ona in jih ne more videti.

Pred vsem moramo paziti, da mi sami, ki hočemo biti Marijini prijatelji, nikdar ne žalimo njenega prečistega srca! Mi sami, pravimo; nikdo ni varen. „Zvita kača“ — tako pravi ona molitev v čast Brezmadežni, ki je za jubilej sestavljena — „zvita kača, ki je bila prva prekleta, uboge Evine sinove neprestano napada in jih ne neha zalerovati.“ Zato moramo paziti in moliti, „da bi se v zanjke, ki so nam nastavljene nikdar ne ujeli“.

Potem moramo pa delati tudi pri drugih zoper te nesrečne strasti, kjer in kadar se nam prilika ponudi — z besedo in molitvijo. Kot sredstvo zoper nezmernost škof priporočajo družbo treznosti, ki se bo to leto — in sicer prav v kratkem — prenovljena, na novo vpeljala in naj se prav močno razširi; zoper nečistost in ž njó združene nerednosti pa Marijine družbe, ki naj se v Marijinem letu še bolj razmnože in izpopolnijo.

Obenem pa prosimo, da izpolnite vsi dobri kristjani željo škofovo, ki priporočajo, da mo-

lite vsak dan zvečer skupno vsaj en „Očenaš“ v te namene. Pa še več, kakor to, lahko storite! Prav pogosto in prav toplo priporočajte v svojih molitvah Mariji, da bi zlasti blagoslovila trud duhovnikov, ki si prizadevajo, da bi izkoreninili iz našega ljudstva te grde strasti in grešne razvade, da bi naš narod prenovili in vzgojili k boljšemu krščanskemu življenju. Za to prosite zlasti ob Marijinih slovesnostih tega leta.

To bo zares praktično praznovanje Marijinega jubileja. To ne bo samo vnarna in površna pobožnost, marveč bo globoko segla v naše življenje, v življenje našega ljudstva, da ga povzdigne in zboljša. Takega praznovanja in češčenja bo Marija brezmadežna sama in ž njo vsa nebesa vesela!

Jezusova obljuba.

Bližal se je tretji velikonočni praznik, odkar je javno učil naš Gospod Jezus Kristus. Po rajsko lepi genezareški ravnini so se pomikale velike množice ljudi, — bili so namenjeni v Jeruzalem, da bi se udeležili velikonočnega praznika. Slišali so pa, da se Jezus mudi v Kafarnavmu, malem mestecu, ki leži blizu genezareškega jezera, ter so hoteli zbrati se okoli njega, da bi ga potem spremili v Jeruzalem. Prav takrat pa so se povrnili k Jezusu tudi apostoli, katere je malo poprej poslal na okoli oznanovat božje kraljestvo, in so mu poročali o tem, kar so bili storili in učili. Ker so se obenem okoli Jezusa zbirale velike množice ljudi, ki so prihajale od vseh strani, zato reče apostolom: „Pojdite na stran v samotni kraj, in se malo odpočijte!“ Apostoli so nato z Jezusom stopili v čoln ter so se čez jezero prepeljali na vshodno stran, da bi se tu v samotni odpočili in nemoteno z Gospodom pomenili. Toda množice so se peš okoli jezera podale za njimi in so prehitale Jezusa in apostole. Ko Jezus izstopi iz čolna in veliko množico

ljudstva zagleda, se mu v srce zasmili, ker to ubogo ljudstvo je bilo kakor ovce brez pastirja. Ni si torej privoščil nič počitka, marveč je šel na goro, kjer je poprej učil osem blagrov, in je od tam zopet začel učiti in jim govoriti o božjem kraljestvu. Ko je prenehal govoriti, so mu pripeljali raznovrstnih bolnikov, katere je ozdravil.

Mej tem se je pa začel dan nagibati. Apostole je skrbelo, kaj bo po noči v tej samotni tako množico, ki je bila povrh še lačna, zato so stopili k Jezusu ter so mu rekli: „Spusti množice, da gredó na vasi in na trge, kateri so okoli, in prenočé in kaj jedi dobé!“ Jezus pa jim je odgovoril: „Ni jim treba hoditi; dajte jim vi jesti!... Koliko kruhov imate?“ Andrej je odgovoril: „Mladič je tukaj, kateri ima pet ječmenovih kruhov in dve ribi; ali kaj je to med tolikanj?“ Jezus pa je rekel: „Recite ljudem sestí.“ In usedlo se je samih mož pet tisoč, da ne štejemo žensk in otrok. Tedaj je Jezus vzela kruhe in ribe, pogledal proti nebu, zahvalil nebeskega Očeta, blagoslovil kruhe in ribe ter

dal učencem, da bi jih razdelili mej množice. Ko so bile množice nasitene, reče svojim učencem: „Poberite kosce, da konca ne vzamejo!“ Tedaj so pobrali in napolnili dvanajst košev s kosci, ki so ostali od petih ječmenovih kruhov.

Množice so strmele nad čudežem in so hotele Jezusa za kralja napraviti. Jezus je vedel, kaj namerava ljudstvo, zato se je hotel umakniti, ter je zbežal na goro. Učenci pa so stopili zopet v čolne ter se peljali nazaj proti Kafernavmu. Že je noč legla čez jezero; kar nastane vihar in silni valovi so metali čoln semtertje. Dve uri že se trudijo z veslanjem, potem zagledajo Jezusa, ki se je gredoč po morju bližal čolnu. Spoznajo ga ter ga vzamejo v čoln in mahoma se je polegel vihar. Vsi, ki so bili v čolnu, so se čudili temu, so padli pred njim na kolena in so ga molili rekoč: „Res, Sin Božji si!“

Jutro je napočilo in ljudstvo, ki je Jezus prejšnji večer čudežno nasitil, je čakalo ob jezeru Jezusa in učence. Ko jih pa le od nikoder ni bilo, stopilo je v čolne, ki so bili na obrežju in se je prepeljalo v Kafernavm Jezusa iskat. Našli so ga v sinagogi, kjer je že zopet učil. To pot ga pa ni iskalo, da bi slišalo božjo besedo, marveč iz sebičnih namenov, da bi še enkrat iz njegovih rok prejelo čudežnega kruha. Jezus je pregledal njih sebične namene, pokaral jih je, da hrepené samo po minljivem kruhu ter jim je začel govoriti o drugem boljšem kruhu, po katerem naj hrepené. Rekel jim je: „Resnično, resnično vam povem: iščete me, ne ker ste čudeže videli, temveč ker ste od kruhov jedli in nasiteni bili. Delajte ne za jed, katera mine, ampak za jed, katera v večno življenje ostane, katero vam bo Sin človekov dal.“ S temi besedami se začenja znamenit pogovor Jezusov z judovsko množico, ki ga nam podaja sv. Janez v šestem poglavju svojega evangelija. V tem pogovoru je Gospod Jezus Kristus bolj natanko razložil, kateri je oni neminljivi kruh, ki ostane v večno življenje. Ta jed, pravi, je pred vsem oni kruh, ki ga daje Oče z nebes, (v. 32.) to je tisti kruh, kateri je z nebes prišel in svetlu življenje daje. (v. 33.) Jaz sem, nadaljuje Jezus, kruh življenja; kdor k meni pride, ne bo lačen, in kdor v mene ve-

ruje, ne bo nikoli žejen, kajti milost in resnica, ki je v meni, katere je lačna in žejna človeška duša, po kateri hrepeni človeško srce, bo kakor neusahljivi vir življenja prešla na onega, ki v mene veruje.

Jasno je, da tu govori Gospod v podobi. Beseda „kruh“ tu pomenja njegov božji nauk, njegovo resnico. Saj tu Gospod še ne govori, da je treba „kruh“ jesti, marveč govori le, da je treba verovati vanj in v njegov nauk. Zako konča prvi del svojega pogovora z Judi z besedami: Resnično, resnično vam povem: Kdor v mene veruje, ima večno življenje. (V. 47.)

Brž ko je Gospod povedal Judom, da je treba verovati vanj in v njegov nauk, je začel govoriti še o drugem nebeškem kruhu, ki ga ne daje Oče, marveč on sam bo dal ta kruh. In sama vera ne zadostuje, da je človek deležen tega kruha, marveč ta kruh je treba jesti. Jezus nadaljuje svoj govor: Jaz sem kruh življenja. Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so umrli. Ta je kruh, kateri z nebes pride, da, kdor od njega jé, ne umrje. Jaz sem živi kruh, ki sem z nebes prišel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. (Janez 6, 47—52.)

Jasno in določno je Gospod s temi besedami povedal, da bo dal pod podobo kruha svoje meso v jed. Tako so tudi Judje umeli te besede, ki so napravile nanje mogočen vtis. Nekaterim se je nemogoče zdelo, da bi mogel Jezus to obljubo izpolniti, in niso verovali, drugi so verovali. Nastal je prepir med njimi, in nekateri so rekli: „Kako nam more ta svoje meso dati jesti?“ Jezus je ostal pri svoji besedi in je ni preklical, kar bi bil gotovo storil, če bi ga bili Judje napačno umeli. Saj je že večkrat poprej svojim poslušalcem, kadar so ga napačno umeli, pojasnoval pravi pomen svojih besedi, da bi tako odstranil zmote in pregnal dvome. Kadar so ga pa prav umeli, pa mu niso hoteli verovati, takrat je navadno določno ponovil svoje besede in zatrdil njih resnični pomen, ne da bi jih bil na novo razlagal. Tako je bilo tudi tu.

Judje so prav umeli Jezusove besede: „Ako kdo jê od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta“. Toda mnogi izmed njih niso hoteli verovati ter so ugovarjali rekoč: „Kako nam more ta svoje meso dati jesti?“ Jezus je ostal pri svoji trditvi in je še bolj krepko, še bolj odločno potrdil to, kar je popreje izrekel. Slovesno je ponovil, kar je rekel popreje ter je še bolj jasno izrekel svojo veliko obljubo. Jezus jim je tedaj rekel: „Resnično, resnično vam povem: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega, in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor jê moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed, in moja kri je res pijača. Kdor jê moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče, in jaz živim zavoljo Očeta, tako bo tudi tisti, kateri mene jê, živel zavoljo mene. (Jan. 6, 54—58.)

Jezus je vedel njih misli in dvome, zato jim je hotel pomagati, iz zadrege ter zatrei vsak dvom v njih. Rekel jim je: To vas pohujša? Kaj tedaj, kedar boste videli Sinu človekovega gori iti, kjer je poprej bli? Duh je, kateri oživlja, meso nič ne pomaga. Besede, katere sem vam jaz govoril, so duh in življenje. (Janez, 6, 63—64.)

Gospod Jezus Kristus je s temi besedami hotel svojim učencem reči: Vas moje besede pohujšujejo in vi ne morete verjeti, da bi vam jaz mogel dati svoje meso v jed in svojo kri v pijačo? Prav bi imeli vi, če bi bil jaz človek. Toda prišla bo ura, ko boste videli, kako se dvigam nad oblake in o tem spričujem, da sem pravi Bog; ali boste potem še dvomili nad resnico mojih besedi? Boste še dvomili, da bi vam mogel dati svoje meso v jed in svojo kri v pijačo? Seveda vam ne bom svojega mesa razrezal v kosce, da bi ga vam dal v jed, niti vam ne bom dal svoje

krvi v naravni podobi. Kaj bi vam pa tudi koristilo samo meso brez oživljajočega duha, ločeno od moje božje narave. Dal vam bom svoje živo, spremenjeno, duhovno telo, ki je na skrivnosten način pričujoče pod podobami kruha in vina. To telo je mogoče videti samo z duhovnimi očmi, in se more sprejeti in užiti le v duhu žive vere in ljubezni.

Lepo je Gospod s temi besedami pojasnil svojo obljubo, pa vendar se je še mnogim učencem ta beseda pretrda zdela in prav mnogo izmed njih jih je odstopilo in niso hoteli verovati. Vzrok njihove nevere je odkril Gospod sam, ko je rekel: „Zavoljo tega sem vam rekel, da nihče ne more k meni priti, ako mu ni dano od mojega Očeta“ (Jan. 6, 66.), to je: moj Oče jim je hotel dati dar vere, pa v svoji mesenosti so zaprli srce milosti božji. Ko je videl Jezus, da so ga mnogi zapustili zaradi svoje nevere, obrnil se je k dvanajsterim ter jim je rekel: „Hočete tudi vi preč iti?“ Pa apostoli so ostali trdni v veri, verovali so neomajno, da je Kristus pravi Bog, kateremu je mogoče vse. Zato odgovori Peter v imenu vseh: „Gospod! h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji.“ (Jan. 6.69.70.)

To je velika obljuba, katero je dal Jezus leto pred svojim trpljenjem. Obljubil je, da bo dal svoje meso v jed in svojo kri v pijačo ter s tem učil svojo resnično, bistveno navzočnost v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Kako mu bo mogoče svojo obljubo izpolniti, prepustimo njegovi neskončni modrosti in vse-mogočnosti. On, ki je nasitil z malo kruhi tisoče ljudi, bo lahko v svoji vsemogočnosti milijonom dal svoje telo v jed. On, ki je hodil po morji, ne meneč se za naravne zakone, bo tudi lahko preziral naravne zakone, kedar bo obljubo izpolnil. On, ki je v Kani spremenil vodo v vino, bo tudi lahko kruh spremenil v svoje telo in vino v svojo kri. On, ki se bo z lastno močjo s poveličanim telesom dvignil nad oblake, more tudi dati to telo nam v jed!

Dr. Josip Jerš.

Na delo za vaš list!

No, ali ste brali „Besedo Marijinim družabnikom“, ki smo vam jo zadnjič na tem mestu govorili? Kaj ste rekli na to? Ali ni vse resnično in pravično, kar smo vam povedali? Lepa reč so Marijine družbe, da nič takega; samó biti morajo, kakor se gre! Vrli so fantje, ki imajo toliko poguma in toliko pobožnega duha, da jih družba veseli, in pridna so dekleta, — samó da družbi vedno čast in veselje delajo! Tako smo rekli in gotovo ste nam pritrdili. In takó se bomo še večkrat kaj pametnega na tem mestu pogovorili.

Danes kolikor mogoče kratko nekaj besedi, ker sicer bi nam prostora zmanjkalo, in potem bi nam gospod, ki piše sestavke o sv. Rešnjem Telesu rekel: „Sv. Rešnje Telo je najimennitnejša stvar; to se ne sme drugim umikati!“ In mi bi mu na to ne mogli prav nič odgovoriti.

Zadnjič smo vam rekli: Berite in naročite se na „Bogoljuba“; to je vaš list! Danes dodamo temu še nekaj besedi. Poslušajte!

Prvi namen Marijinih družb je ta, da družabniki sami zase lepo, z gledno krščansko živé. Drugi namen pa je, — to morate dobro vedeti, — da družabniki tudi na druge dobro vplivajo, druge za dobro vnamajo in od slabega odvrčajo. To je takoimenovano apostolsko delo.

Pred seboj na mizi imam nemško knjižico z naslovom: „Das Laienapostolat“, res zlato knjižico, ne kakor bi bila v zlato vezana, ampak ker ima zlate nauke. Pripoveduje nam, kako lahko lajiki, to je svetni ljudje, neduhovniki, veliko apostolsko delujejo. Duhovniki že itak morajo apostolsko delovati; pa tudi dobri la-

jiki jim lahko pri tem pomagajo. Knjižica ima razna poglavja, ki nam kažejo, kje in kako se lahko apostolsko deluje: Apostolat (apostolstvo) v družini, apostolat v delavnici, apostolat na cesti, apostolat v vojašnici, apostolat na bolniški postelji, apostolat molitve, apostolat trpljenja, apostolat tiska itd.

O tem bomo še marsikedar govorili. Za danes vas opozarjamo samó na tó, kar smo nazadnje zapisali: „Apostolat tiska“. Kaj hoče to reči? to se pravi: razširjati dober tisk prav za prav to kar je tiskanega: dobre knjige in časnike.

Da, slavni škof Ketteler je rekel: „Kdor razširja dobro berilo, je apostol.“ Ste slišali? Zares! Le pogledjte, koliko dandanes ljudje beró in brali bodo vedno več. In koliko je med tem slabega, kar berejo! „Povej mi s kom se pečaš in povedal ti bom, kdo da si,“ ta stari pregovor velja tudi o branju. — Kako pa znajo naši nasprotniki svoje liste in knjižure vsiljevati! Ti znajo drugače kakor mi! Liberalec tišči v človeka z vso silo in če ga skozi vrata ven vržeš, ti sili skozi okno noter. Svoje umazane spise zastonj razstrosajo, ljudem v žepe vtikajo, na cente jih razmečejo okoli. Mi nasproti pa si komaj upamo usta odpreti za dobro stvar.

To mora drugače postati! Mi katoličani se moramo od nasprotnikov učiti! Vi, Marijini družabniki, vi posebno! Vi morate biti agitatorji, nabiravci, gorečniki, apostoli, razširjevalci vsega dobrega! Z gorečnostjo, z veseljem, s pogumom, brez strahú morate nastopati povsod za dobro stvar!

Za danes vam pred vsem naročamo: Razširjajte „Bogoljuba“! To je pred vsem

vaš list; vi si morate v čast šteti, zanj delati! A list je pa tudi za druge pisan; za vse, ki so dobrega duha; lahko ga jim priporočate. Le pogledjte po časnikih in po pratiki, kako vsak svojo robo hvali, priporoča in ponuja. Kdor nič ne ponuja, nič ne speča. Tudi „Bogoljub“, odkar si je ogrnil ta rmeni plašč okoli svojih pleč, se lahko malo ponuja; ni se mu treba sramovati; celo v gosposko hišo lahko stopi brez skrbi. Njemu ni za njegov dobiček; on ne bo od tega nič v svojo mavho spravil. Samo zato mu je, da bi, kar dobrega pové, toliko več ljudi slišalo in si v svoj prid obrnilo.

Pa mnogi Marijini družabniki ga še ne poznajo. Kaj pa še drugi! Mi vemo, da mnogim ljudem pobožno branje ne diši, dasi bi jim ne škodovalo. Ali mnogi bi ga le radi brali in naročili, ko bi ga jim kdo pokazal in priporočil. Torej na noge, na delo, vsi bogoljubi, za naš list, da se bolj razširi in more več koristiti!

„Povej mi, s kom se pečaš, in povedal ti bom, kdo si“, pravi že enkrat navedeni pregovor. Torej: kdor se bo z „Bogoljubom“ pečal, bo — sam bogoljuben postal Blagor mu!

Šola krščanske popolnosti.

Povedali smo, kako potrebna, kako nad vse imenitna je krščanska popolnost, izpopolnovanje, izboljševanje samega sebe, svoje duše na svetu. Zato hočemo o tej tako imenitni in potrebni stvari v našem listu odpreti šolo in dajati potreben poduk.

Da se bodo pa suhi nauki bolje prijeli, hočemo jih potrditi z raznimi živimi zgledi. Besede mičejo, zgledi vlečejo, je že star, pa še vedno resničen pregovor. Če človek vidi pred seboj dobre zglede, zglede, rekel bi, iz mesa in kosti, če vidi, kako so se v čednosti vadili in izkazovali drugi ljudje, ljudje podvrženi istim slabostim in srastem, živeči v podobnih ali še slabših okoliščinah kakor on, potem lože in rajši tudi sam stori, kar spozna za pravo in dobro.

Marsikdo izmed navadnih, če tudi ne slabih kristijanov, si bo pa mislil: Ja, krščanska popolnost! To ni zame. To je za duhovne, za menihe in nune, ki imajo čas s takimi rečmi se ukvarjati, k večjemu še za ženske. Jaz ne segam tako visoko. Kdo ima tudi čas na take reči misliti! Ko imam toliko drugih misli, toliko skrbi, toliko dela, toliko letanja! Mi moramo živeti! — Posvetni ljudje, ki mislijo samo na to, kje bi mogli kaj zaslužiti, kaj pojesti in popiti, „Bogoljuba“ sploh brali ne bodo, nimajo okusa in smisla za take reči; pa tudi sicer dobri, a srednje vrste kristijani, ki bodo morda „Bogoljuba“ pred oči dobili, utegnejo tako modrovati.

In vendar je krščanska popolnost z vsakim stanom združljiva; in če se prav razume, stanovskih dolžnosti kar nič ne moti in ne ovira.

Da je res tako, potrjuje n. pr. življenje enega najbolj pridnih pomočnikov sv. Vincencija Pavlanskega pri njegovih velikanskih dobrih delih; to je bil baron Renty. Njegov oče je bil visok vojaški dostojanstvenik, a vseskozi veren mož. Sin — pobožno vzgojen — je nameraval v svoji mladosti stopiti v redovni stan, a so mu stariši ubranili. Izbral si je torej tudi vojaški stan in se poročil z bogato gospodično, s katero sta imela pet otrok. Baron je bil parkrat v vojski in je poveljeval v Loreni oddelek kavalarije. V tem nevarnem stanu vendar ni pozabil svojih krščanskih dolžnosti. Ko se je pa udeleževal v bližini Pariza nekega oratorijanskega misijona, napravil je sklep, v prihodnje za svojo dušo še vse drugače skrbeti.

Začel je zares pobožno in spokorno živeti. Ni mu pa bilo dosti le sam sebe posvečevati, njegova ljubezen se je raztezala tudi na druge, da jim je pomagal v dušnih in telesnih potrebah, kar je le mogel. Semeniščem za vzgojo mladine, pobožnim družbam in vsem podjetjem v čast božjo in v blagor bližnjega je bil goreč podpornik. V Parizu skoro ni bilo pobožnega zborovanja, katerega se bi ne bil udeležil; skoro nobenega dobrega dela, pri katerem bi ne bil sodeloval. Po raznih krajih Francoske je imel dopisnike, da je izvedel, kje je potrebno kako dobro delo. Na njegovem gradu so bili dobro

vsprejeti vsi ubožci; on jim je sam stregel in jih hkrati svaril in podučeval. Posebno vnet je bil za ljudske misijone; na svoje troške jih je dal opravljati v okolici Pariza in po župnijah, v katerih je imel svoja posestva. Dvanajst let je hodil v hotel Dieu v Parizu in v zavetišče sv. Gervazija, kjer so potniki in siromaki dobivali zastoj prenočišče in hrano; tam je imel do njih govore in jim katekizem razlagal ter jih opominal krščanskih dolžnosti, ki so jih v viharju sveta pozabili in zanemarili. Njegov stan pa njegova pobožnost in ljubeznivost je ljudi vlekla, da je zlahka prišel do njih src in jih pridobil za Boga.

Baron Renty je bil v resnici pravičnik, ki, po besedah sv. Pavla, iz vere živi. Vero je imel močno, da je bil o pričujočnosti božji in verskih skrivnostih bolj prepričan kakor o svetlobi solnca. Ko je bival v Dijonu ob času, ko so kazali čudovito hostijo, ki jo je papež Evgen IV. poslal kralju Filipu Dobrotljivemu, ni šel, da bi jo pogledal. Njim, ki so mu k temu prigovarjali, je dejal, da mu ni treba videti, da bi veroval, da veruje bolj, kakor bi mu mogle oči povedati.

Iz te žive vere je živel, je zajemal svoje prepričanje in uravnaval svoje delovanje. Vse je gledal v luči vere in v čistosti te luči je

hitel urnih korakov po potu popolnosti. Bogastvo in časti niso imele pri njem nobene cene, kakor kolikor je mogel z njimi dobrega storiti. Zabave ni hotel poznati druge, kakor občevati z Bogom in pospeševati vse, kar množi božjo čast. — Tudi njega je Bog obiskaval z bridkostmi in dušno zapuščenoostjo. Pa ni se udajal žalosti, ni bil obupan niti potr, marveč cenil je kot dragocen dar, kar ga je moglo združiti s križem in trpljenjem njegovega Gospoda.

Umrl je pobožni in res plemeniti baron leta 1649. še v krepkih letih, pa poln zaslug za nebesa.

Takih ali podobnih zgledov bi dobili tudi še v naših dneh, ko bi jih iskali, tako v visokih palačah kakor v nizkih kočah. Ni vsakemu danó in ni vsakemu treba toliko dobrot deliti; vsak se more zveličati in posvetiti po svoje, primerno svojim razmeram in svojemu stanu. Toda vsak se lahko zveliča in lahko posveti, naj živi v kakršnihkoli razmerah, samo če se hoče. Pobožnost ga pri njegovih opravilih ne bo zadrževala in mu njegove časne sreče ne vskratila.

Vsi smo poklicani k popolnosti. Zato hodimo vsi v šolo krščanske popolnosti!

Lep zgled ponižnosti.

Leta 1888, ko je papež Leon XIII. obhajal petdesetletnico mašništva, je bilo v Rimu mnogo duhovnikov in škofov. V veliki cerkvi sv. Petra je imel pri nekem oltarju maševati neki kanonik, a moral je čakati na ministranta; ker ga dolgo ni bilo, se je kanonik večkrat ozrl po njem, če že ne prihaja. Neki škof, ki je bil blizu, je videl zadrego mašnikovo, je pristopil in se ponudil — za ministranta. „Tega ne morem sprejeti“, je dejal kanonik, „škof vendar ne more biti za ministranta.“ „Zakaj

ne“, je odvrnil škof, „saj znam dobro ministri-rati.“ „To že verujem, Vaša milost“, odvrne kanonik, „a mene bi bilo sram.“ „Potolažite se“, odvrne škof, „pojdit k oltarju in začniva.“ Kanoniku ni kazalo drugega, kakor udati se. In sta šla k oltarju. — Po maši sicer ni dal groša škofu, ampak lepo se mu je zahvalil. Pri tem sta se mašnik in ministrant tudi drug drugemu predstavila. Kanonik se je imenoval Radini Tedeschi; ministrant je bil pa tedanji škof v Mantovi, sedaj — papež Pij X.

Trije novi blaženci.

Pred kratkim je proglasil sv. oče tri služabnike božje za blažene. Ti so: Marko iz Križevca, Melhijor Grodecky in Štefan Pongrac. Kakor znano, je bla-

ženstvo zadnja stopinja pred svetniško častjo. V naših časih sv. cerkev navadno vsakogar, predno ga proglasi za svetnika, imenuje blaženega. Da je kdo za blaženega proglašen, treba

je zanesljivih in neovrgljivih dokazov, da je izvrševal junaške (heroične) čednosti in da sta se vsaj dva čudeža zgodila na njegovo priprošnjo. Imenovani trije blaženi možje bili so duhovniki, umorjeni zaradi svete vere leta 1619 v Košicah na Ogrskem. Listi so torej večinoma pisali, da so to trije ogrski mučenci; a po rodu je samó Pongrac (Pongracz) Oger, toda Marko iz Križevca je Hrvat, doma — kakor že njegov pridevek pove — iz mesta Križevac na Hrva-

gonski nadškof Peter Pazman za ostrogonskega kanonika in za bogoslovnega profesorja v trnovskem semenišču. Čez dve leti je postal ravnatelj tega zavoda.

Leta 1619 je bil poslan v Seplak, da bi uredil tamkajšnjo opatijo. Ta opatija stoji blizu mesta Košice, ki so bile takrat glavno gnezdo ogrskih krivovercev — kalvinov. Marko se je podal v Košice k jezuitskima patroma Melhijorju Grodeckemu in Štefanu Pongracu, ki sta

· Kliše družbe sv. Petra Klaverja.

Apostolski vikar Tomaž Klark z zamorčki.

škem v zagrebški nadškofiji, Grodecky pa je rojen v Slezijski, torej gotovo tudi Slovan — Poljak.

Marko torej — ki nas kot nam najbližji najbolj zanima — je bil rojen okoli l. 1580 v Križevcu. Pohajal je v jezuitske šole na Dunaju, l. 1611 je dovršil modroslovne nauke v Gradcu, potem vstopil v Collegium Germanicum v Rimu, v katerem še danes nekateri slovenski bogoslovci študirajo, kjer se je tudi on učil bogoslovja. Nato je bil posvečen v mašnika.

Zaradi njegovih izrednih duhovniških čednosti in njegovega znanja ga je imenoval ostro-

bila dušna pastirja pri cesarski vojski v Košicah. Kalvinci so pa vsled izdajstva cesarsko vojsko premagali, Košice si osvojili in imenovane tri duhovnike vrgli v ječo. Tri dni so bili ondi brez jedi in pijače. Potem so jih skušali z obljubami pregovoriti, da bi se odpovedali katoliški veri in postali kalvinci. Seveda so bili vsi poskusi zastonj.

V noči med 6. in 7. septembrom so kalvinci ječo napadli, duhovnike slekli, jim ude rezali in lomili, ter jih z bakljami žgali. Marku in Melhijorju so glave odsekali in trupla

vrgli v kanal. Štefan je živel v groznih bolečinah do 8. septembra, potem pa tudi izdihnil.

Štiri mesece pozneje jih je dala pokopati pobožna grofinja Palfy v cerkvi, odkoder so

bili potem prenešeni v ostrogonsko katedralo (stolno cerkev).

Naj bi izprosili zlasti ogrskim katoličanom trdnost v veri in večjo odločnost nasproti modernim brezvercem!

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

V semenišču v Padovi.

Rojstveni kraj sv. očeta spada, kakor smo povedali, v škofijo Treviso. Tej soseda pa je škofija v Padovi, slovečem mestu, po katerem se imenuje toliko češčeni sv. Anton Padovanski. Padovanska škofija ima veliko semenišče in sloveče bogoslovje. Poleg dijakov in bogoslovcev iz domače škofije, je v njem tudi več mladeničev iz tujih škofij, za katere so ustanovljene posebne ustanove, da ž njih pomočjo lahko zastoj študirajo. Ena takih ustanov je bila podeljena tudi pridnemu dijaku Jožefu Sarto.

V Italiji pa so semenišča takó uravnana, da ne vstopajo vanja, dijaki, namenjeni za duhovniški stan, šele po končani gimnaziji; ampak že prav male dijake vanje sprejemajo, jim podelijo „tonzuro“, jih oblečejo v talarje in jih vsa dolga leta gimnazijskih in bogoslovnih študij v semeniškem ozidju vzgajajo in pripravljajo za sveti stan. Tudi naš Jožef Sarto tedaj je vstopil v semenišče leta 1850. — star šele 15 let, in prejel tonzuro 10. septembra istega leta.

Pač je imel mladi Jožef dosti gledati, ko je prišel v Padovo. Kolik razloček med ponižno vasico Rieze in med velikim mestom s tolikimi imenitnimi stavbami in krasnimi cerkvami! Kakó majhna se mu je zazdela njegova domača hiša v primeri z ogromnim in krasnim poslopjem, v katerem je imel sedaj stanovati. Semenišče je bilo nekdanj benediktinski samostan. Vsi prebivavci vasi Rieza bi bili imeli v njem dosti prostora za stanovanje. V več dvorinah razpostavljena knjižnica je bila prva, kar jih je Jožef videl; kmečki deček si ni nikdar mislil, da je toliko bukev na svetu.

Oče sam je pripeljal mladega študenta v Padovo. Gotovo se je mladi deček težko ločil prvič od doma, od ljube matere in dobrih sestric; z očetom pa sta se še posebno težko ločila.

Mar sta slutila, ob kako žalostni priliki se bosta prihodnjic zopet in — zadnjic videla?...

Mlad človek se kmalu privadi in vdá novim razmeram, posebno, če so ugodnejše in prijetnejše od prejšnjih. Tudi Jožef se je hitro sprijaznil z novimi razmerami in z lepim redom, ki je vladal v semenišču. Ob nedeljah je moral en oddelek gojencev, ob večjih praznikih pa vsi v dolgi procesiji, oblečeni v bele koreteljčke, iti v stolnico in tam pomagati psalme pevati.

Jožef je vstopil v Padovi v tretji gimnazijski razred. In na koncu prvega šolskega leta je dobil med 39 součenci prvo in najboljšo spričevalo. Šolska spričevala sv. očeta so še ohranjena v padovanskem semenišču. Poučevali so se večinoma isti šolski predmeti, kakor po naših gimnazijah: krščanski nauk, latinski, grški in italijanski jezik, zemljepisje in zgodovina, matematika, fizika in naravoslovje. Šolski redi, katere je prejel, so „izvrstno“ in „odlično“. Nemščine, katere pouk je bil dijakom na prosto voljo dan, se dijak Sarto ni učil. Pisavo je imel lepo in razločno; še sedaj sv. oče prav lepo piše.

Oče se je veselil doposlanih mu spričeval prvega in drugega leta; a — tretje leto mu ni bilo dano več veseliti se ga. Nekega dné meseca aprila l. 1852. je povedal semeniški vodja mlademu Sarto, da mu je oče nevarno zbolel in da naj gre domú, še enkrat pozdravit ga. In dné 4. maja je stala mati s svojimi osmerimi otroci ob mrtvaški postelji svojega drugega možá.

Smrt očetova je bilo za revno in številno družino seveda velika in bridka izguba. Vsi osmeri otroci so bili nedorasli; Jožef, najstarejši, je bil star 17 let. Ko bi bil on domá ostal in prevzel očetovo službo občinskega sluga, pa z mlajšim bratom obdeloval svojih par njivic, bi bila družina že za silo izhajala, kakor je

prej. Toda mati si ni premišljala noben trenutek, da mora Jožef v šolo nazaj. Rajši se je sama toliko bolj potrudila, delala do polnoči in čez, ter si s pranjem in šivanjem prislužila marsikatero „cvančgarco“, ki jo je prej oče zaslužil.

Jožef je šel torej po smrti očetovi nazaj v semenišče v Padovo, in je tam napredoval od leta do leta kakor v znanostih tako v čednostih. Če se je odlikoval med svojimi učenci z vednostjo, ni zato kazal nobene prevzetnosti. Bil je po svoji naravi skromen, ponižen in ni poznal nikake domišljavosti. Če je bil glede pobožnosti vsem drugim uzor, po zato ni bil čmeren in ni povešal glave. Nekaj živega, ve-

selega je od mladosti v njegovi naravi; vesela narava bere se mu na obrazu. Kakor pri učenju, takó tudi pri skupnih igrah Sarto ni bil zadnji.

Do svojih voditeljev in učiteljev je bil vedno poslušen in ubogljiv; nikdar se niso imeli kaj pritoževati nad njim. Eden njegovih učiteljev, profesor Anselmi, še danes živi v Padovi.

Takó so hitro tekla našemu Jožefu šolska in semeniška leta, najlepša leta njegovega življenja. Dvigal se je od stopinje do stopinje, ter se vedno bolj bližal svetišču Gospodovemu, v katero je imel stopiti po — mašniškem posvečenju.

Misijon v Somali deželi.

V prvi številki smo prinesli zanimivo poročilo o misijonu v južnem koncu Afrike. Naj sledi danes poročilo o katoliškem misijonu v najbolj vzhodnem delu Afrike. Koj doli pod Arabijo, ki se šteje še k Aziji, onstran rdečega morja, vidite, — če pogledate na zemljevid, — da moli en kos afriške zemlje (polotok) ven na vzhod proti Aziji. Ta polotok se imenuje Somali-dežela. Kako je z misijonom v tem kraju, izvemo iz pisma, ki ga je pred letom pisal tamkajšnji apostolski vikar (škof) predstojnici družbe sv. Petra Klaverja. Zato objavljamo to pismo.

Berberak, 23. jan. 1903.

Častita gospa grofica!

V veliko veselje mi je bilo, da sem spoznal Vaše častito ime, posebno pa, da sem izvedel, da ste predstojnica družbe, ki varuje afriške misijone, jih ljubi in jih tako skrbno podpira.

Somali dežela je novo polje za misijonsko delo katoliške cerkve in sedanji dogodki ji dajejo nekako politično važnost. Naši očetje so se naselili tu že pred več leti. Bilo je 21. junija 1892, ko je sklenil monsignor Lasserre — tedaj apostolski vikar Arabije — začeti misijonsko delo v Berberaku, najvažnejšem kraju na obali te velike dežele. Pokazalo se je pa nešteto težav in tako se je mogla brati ondi prva sv. maša še le 4. oktobra istega leta — na praznik našega serafskega očeta v mali sobici. Za 6 „rupij“ so kupili dvoje slabih desk, — to je bil prvi oltar v tej žalostni deželi.

Preč. Evangelist — ta goreči misijonar adenski — je bil oni, ki mu je Bog zaupal prve začetke. Delo je šlo počasi in je bilo trdo in trnjevo. V okolici mošej (turških molivnic) in stiskani od divjega arabskega prebivalstva smo prebili deset let, ne da bi pokazalo delo kak večji vspeh, ali da bi nam dalo

za prihodnost kaj upanja. Seveda smo sprejeli tu pa tam kakega dečka ter ga podučevali; nudila se nam je prilika, da smo spoznali, kaj bi bilo dobro ukreniti; opazili smo dragocene darove, s katerimi je obdarovala božja previdnost somalsko ljudstvo. Ko nam bo mogoče njegov bogati in harmonični jezik, njegove šege in navade, njegov temperament natančneje proučiti, bomo doživeli presenečenja. S proučevanjem somalskega jezika se je bavilo tedaj mnogo misijonarjev. Velikodušnosti nekega angleškega plemenitnika se imamo zahvaliti, da so prvi sadovi tega proučevanja prišli v tisk. Somalska slovnica in besednjak — dasiravno nepopolen — sta nam vendar jako dobro služila. Leta 1895 so prišle v Berberak 3 sestre. Odkrito, pozneje bolj skrito sovraštvo fanatikov je sčasoma pojenjalo. Veliko je pripomoglo to, da so nam ljudje postali bolj prijazni, ker so sestre in patri stregli bolnikom, ki so vedno v večjem številu prihajali v naše lekarne. Pa še vedno je manjkalo pravega zupanja. Vendar pa je bilo že mogoče krstiti nekaj dečkov, ki so sami nujno prosili za krst. Dalje je bilo krščenih še več umirajočih otrok, ki so jih stariši prinesli v našo lekarno, ravno tako so tudi sestre krščevale v kočah teh revežev, kamor so mogle le one priti.

Leta 1900 pa je velika tolažba napolnila srca misijonarjev. Osem let so prebivali v mali, ozki hišici; pritličje so porabili za cerkev. Dolgo ni moglo več iti tako naprej; — kar sta prišla tedaj v te kraje princ Lichtenstein in grof Hoyos, ki sta nam postala velikodušna dobrotnika in zaščitnika. Z njuno pomočjo nam je bilo mogoče postaviti skromno kapelico. In uporniku Mullaku se imamo zahvaliti, da je postala veliko premajhna in preozka. Vstaja, ki jo je povzročil ta nesrečnik, pogibel in razvaline, ki jih je nagromadil v notranji deželi, lakota, ki je temu sledila, to je od previdnosti božje odločeni trenotek za naše delo. On nas je sovražil, kakor more sovražiti le goreč in fanatičen mohamedanec kristijana. Tudi je dejal — vsaj angleški časopisi so tako pisali, — da je delo te male misijonske postaje v Berberaku eden izmed vzrokov vstaje. Njemu se imamo zahvaliti, da je naše delo v enem letu nenavadno hitro napredovalo. Otroci kar dero

k nam. Žalibog smo jih morali večino odvrniti vsled pomanjkanja prostora in denarja. Pri patrih in sestrah jih je bilo sprejetih skoraj enako število — ubogih, majhnih, popolnoma izmučenih in pokvečenih stvaric, ki so skoraj že lakote umirale. Več jih je tudi že umrlo; ostalo jih je 83 pri patrih in 80 pri sestrah.

Ko sem jaz pred kratkim prišel v ta misijon, ki ga je moji skrbi izročila sv. stolica, potem ko sem 19 let deloval med ubogimi domačini na Saychelleni, se ne morem dosti zahvaliti božji previdnosti za milosti, ki mi jih je izkazala tu. 16. januarija sem mogel krstiti in birmati pri sestrah prvo deklico. Nedelja, praznik presv. Imena Jezusovega, je bil določen dan za več krstov; izpopolnili smo obrede pri onih, ki so prejeli v bolezni krst v sili. 15 deklic je bilo tako srečnih, da so bile prve, ki smo jih smeli krstiti v cerkvi, devet drugih otrok, ki so bili v sili že doma krščeni, je bilo kaj veselih, da so se smeli udeležiti javnih obredov. Skupaj je bilo 50 otrok. Zvečer je bilo birmovanih še 12 drugih otrok, ki so bili že poprej krščeni in tako sem birmoval 62 malih Somalov.

Ker se naše delo vedno bolj razvija, smo bili prisiljeni napraviti si tiskarno. Skromen stroj nam je na razpolago, ki nam bo pomagal seznaniti Somale z njihovim lastnim jezikom. Temu bode sledil katekizem v somalskem jeziku in molitvice; sčasoma pa tudi druge koristne stvari.

Vendar ne bo mogoče začeti vseh težkih, dragih, vendar potrebnih podjetij brez posebne pomoči. Za naše slabe moči je težko delo, vzgojevati jih toliko; skoraj bi nas to breme uklonilo. Tisoč frankov ni dovolj za en mesec.

Podnebje v Berberaku v vročem letnem času je neznosno; otroci ga kar ne morejo prenašati. Za otroke smo pridržali prijazno nošo njihove dežele, evropska noša bi jih preveč ovirala. Ker moremo sprejemati le take otroke iz notranje dežele, ki jim je še neznan pokvarjenost mest, v katerih vladajo arabske šege, imamo veliko več upanja, da dosežemo dober vspeh, ako bomo bolj skromni in preprosti. Vendar pa je treba za obleko enega otroka računati 9 kron. Obleka obstoji iz velikega le platnenga kosca, ki si ga dečki in

deklice po svoje ogrnejo. Njihova hrana je hrana največjih revežev, še našim malim bolnikom ne moremo bolje postreči. Pristaviti moram še, da je malo tako nadarjenih rodov, kakor so ravno Somali.

Kakor hitro bo mogoče, Vam pošljemo, gospa grofica, fotografije naših otrok in naših naselbin in vse, kar bi utegnilo zanimati one, ki podpirajo in ljubijo naše delo.

Naj nam prinese velikodušnost Vašega afriškega dela potrebne, zaželjene pomoči v čast in slavo božjega Imena Jezusovega in v blagor ubogih naših Somalov!

Vaš preudani

† *Bernardin Tomaž Klark, O. S. F. C.*
apostolski vikar Arabije in Somali-dežele.

Iz Rima se poroča, da izda papež Pij X. v kratkem okrožnico, ki bo naznanila celemu svetu trimesečni jubilej (sveto leto). Pričakuje se v Rimu mnogo romarskih vlakov.

Sestre sv. Očeta ki so doslej stanovale blizu Vatikana v privatnem stanovanju, se bodo preselile v Vatikan, da bo mogel sv. Oče biti kako prosto minuto z njimi skupaj.

Sožalno pismo je pisal sv. oče v Ameriko v Čikago v priliki velikega požara ondotnega gledišča, pri katerem je zgorelo blizo tisoč ljudi. Obenem je pohvalil ondotnega škofa, ki je silno pogumno in z nevarnostjo lastnega življenja prihitel in delil pomoč umirajočim. Papeževo pismo je naredilo zelo ugoden vtisk ne samo na katoličane ampak tudi na drugoverce.

Spominik papežu Leonu XIII. bodo postavili in slovesno odkrili letos na dan sv. Jožefa v Rimu. Spominik bo stal pred lateransko cerkvijo. To bo mednarodni delavski spominik, v spomin, kako se je Leon XIII. zavezal za nižje delavsko ljudstvo. Na spominiku bodo vpisana imena vseh društev, ki so darovala zanj vsaj po 10 lir. Med temi so slovenska društva: Katol. delavsko društvo in katol. društvo za delavke v Ljubljani in menda katol. delavsko društvo v Vevčah. — Ob tej priliki bodo prišli tudi razni delavski romarski vlaki v Rim, in

20. marca jih bo vsprejel k sebi sv. oče Pij X., ki ni nič manj skrben in ljubezniv do vseh trpinov kakor njegov slavni prednik Leon XIII.

Dvanajst tisoč člankov je bilo pisanih po časnikih ob smrti Leona XIII., ki se bodo sedaj zbrali v devetih velikih zvezkih. 2500 velikih časnikov je pri tem zastopanih; med temi: 370 italijanskih, 255 francoskih, 240 švicarskih, 190 avstrijskih, 150 nemških, 120 angleških, 100 španskih, dalje indijski, kitajski, japonski, avstralski. — Tudi iz tega se spozna velik ugled in veljava, ki jo ima katoliška cerkev po vsem svetu. Ni ga mogočnjaka na vsem svetu, za katerega bi se svet pol toliko brigal, kakor je poglavar edino prave katoliške cerkve.

Misijonski škof P. Ksaver Geyer, ki je bil nedavno v Monakovem posvečen v škofa, je pred kratkim odpotoval v Afriko, da vzame v posest svojo škofijo (apostolski vikarijat). On bo apostolski vikar v Osrednji Afriki, kjer je nekdanj deloval naš slavni rojak Ignacij Knoblar. Njegova škofija je mnogo večja kakor cela Avstrija. — Pater Geyer je bil pred nekaj leti tudi v Ljubljani z enim zamorcem, ter je po ljubljanskih cerkvah nabral velike svote za ta misijon. Predno je odpotoval v Afriko, se je priporočil in poslovil pri sv. očetu.

Od papeža sprejeta je bila nedavno predstojnica družbe sv. Petra Klavarja, grofica Marija Terezija Ledochowska. Sv. oče jo je sprejel po domače, ker sta bila znana že iz Benetk. Grofica mu je izročila v dar več knjig v afriških jezikih, tiskanih v misijonski tiskarni v Solnogradu, ter svoj časnik „Odmev iz Afrike“ (Echo aus Afrika) v nemškem in ilalijanskem jeziku. Sv. oče je družbi sv. Petra Klaverja zelo naklonjen in je vsodbujal predstojnico k nadaljni gorečnosti, delavnosti in podjetnosti za sveto delo, kateremu se je posvetila.

Jožef Jurij Strossmayer, slavni hrvaški škof, je obhajal 4. svečana 90 letnico svojega rojstva. Škof je že nad 50 let; najbrž najstarejši škof na svetu.

Nova kapucinska cerkev v Reki. Reški kapucini bodo sezidali novo cerkev in sicer posvečeno lurski Materi božji. Dne 11. februarja, na dan ko izide naš list, je pa ravno spomin prikazanja lurske Marije. In ta dan bodo vložili temeljni kamen novi cerkvi. Slovesno opravilo bo izvršil dr. Anton Mavrovič, škof iz Senja, pod čegar škofijo spada Reka. — Da se napravi nova večja cerkev, to je popolnoma prav, kajti Reka ima mnogo premalo cerkva. Mesto ima skoro toliko prebivalcev kakor Ljubljana, pa več kakor pol manj cerkva.

1600 letnica mučeniške smrti sv. Florijana se bo obhajala letos v prvih dneh majnika v benediktinskem samostanu „Sv. Florijana“ na Gornje Avstrijskem. Ondi je bil namreč mučen in umrl sv. Florijan in zato se kraj po njem imenuje. Oblajali bodo tridnevno z vsakdanjimi pontifikalnimi opravili in slavnostnimi pridigami. Sklep tridnevne bo 4. maja, na dan sv. Florijana sam. — Sv. Florijan je tudi pri nas zelo češčen svetnik; torej se tudi pri nas letos na njegov praznik lahko spominjamo, da je minulo 1600 let, kar je hrabri krščanski junak dal življenje za svojega Boga.

Prva slovenska pridiga na Dunaju je bila v nedeljo Jezusovega imena. V krasni cerkvi sv. Antona se je zbralo kakih 350 Slovencev in Slovenk. Govoril jim je č. g. Rebolj, ki

se pripravlja na Dunaju za profesorja na škofovih zavodih. Vrli katoliški dijaki „Daničarji“ so oskrbeli krasno cerkveno petje. G. Rebolj je razdelil med matere tudi knjižice: „Pouk krščanskim staršem“. — Slovenska božja služba bo vsako drugo nedeljo v mesecu ob pol treh popoldne v cerkvi sv. Antona. — Prijazen in skrben gospod nam o tem še piše:

Ker je Dunaj malce večji od Ljubljane in cerkev sv. Antona, v kateri je slovenska pridiga, skoraj nepoznana in takorekoč skrita, bi bilo umestno in koristno, dati naslednja pojasnila:

1) Cerkev sv. Antona je lastnina misijonarjev-lazaristov iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega.

2) Kje je ta cerkev in kako se pride najhitreje do nje? — Cerkev stoji v 15. okraju, v ulici P o u t h o n g a s s e (izgovori: Putongasse) št. 16. — Do te ulice se pripelje od vseh strani mesta za 10 ali 20 vinarjev na električnem vozu, ki vozi od proge „Gürtellinie“ po cesti „Märzstrasse“. Iz Märzstrasse se zavije peš v Putongasse, kjer se v dveh minutah na desni že zagleda cerkev sv. Antona.

3) Natančneje pojasnila o božji službi za Slovence daje tam slovenski brat-vratar v misijonski hiši št. 16.

4. V drugi misijonski cerkvi na Dunaju, ki je v 7. okraju, cesta: Kaiserstrasse št. 5, spoveduje Slovence č. g. misijonar Anton Geršak, častitljiv, pobožen, prijazen starček, kateremu se mora vsak z zaupanjem bližati. — V zakristiji te misijonske cerkve dobé Slovenci vsa potrebna pojasnila od postrežljivega slovenskega misijonskega brata Jerneja Fišerja.

Vse to naj Slovenci naznanijo svojim vernim sorodnikom, prijateljem in znancem, ki bivajo na Dunaju. Tako na Dunaju. Kaj pa Gradec, kjer je toliko tisoč Slovencev, in nobene slovenske pridige?!

Služabnik božji Janez Vianney, bivši župnik v Arsu na Francoskem, bo tudi proglašen za blaženega. Zadnje tedne so v Rimu preiskovali dva čudeža, ki sta se zgodila na njegovo priprošnjo.

„Pouk krščanskim staršem“. Priporočajoč zadnjič to prekorsno knjigo, smo pozabili povedati, da je koj ne morete dobiti, ker je pošla. Mora se nanovo natiskati. Samo naročiti jo je treba koj, da se vé, koliko je bo treba tiskati.

Družba sv. Mohorja stopa zopet pred Slovence s prijaznim vabilom, naj v čim največjem številu pristopijo k družbi. Čas vpisovanja je do konca meseca svečana.

Konferenca gospodov dekanov ljubljanske škofije, ki se vrši vsako leto pri škofu, bo letos 13. aprila dop. ob 9. uri v dvorani knezoškofje palače.

Spremembe med duhovščino: Ljubljanske škofije: Župnijo Kolovrat je dobil č. g. Rudolf Gregorič v Lozicah. — Premeščeni so čč gg. kaplani: Jožef Šolar iz Starega trga pri Ložu za žup. upravitelja na Lipoglav; Frančišek Pavšič iz Preserja na Dovje.

Lavantinske škofije: Kot provizorja sta nastavljena čast. gosp. kaplan Martin Krajnc pri Sv. Primožu na Pohorju in čast. gosp. kaplan Franc Mandeliček v Negovi. — V pokoj je stopil č. g. Matija Frece, župnik pri sv. Andražu pri Belih vodah. — Zopet nastavljen je kot kaplan v Svičini č. g. Matej Meznarič, doslej v začasnem pokoju.

Krške škofije: Za nadzornika veronauka na beljaški gimnaziji je imenovan vč. g. G. Bittner, stolni župnik v Celovcu. — G. stolni kaplan dr. Lamb. Ehrlich je imenovan za podpredsednika društva kat. rokodelskih pomočnikov v Celovcu. — Prestavljen je g. provizor B. Gusger iz Radel v Riže.

* * *

Z Goriškega. Naj živi Jezus v Najsvetejšem Zakramentu! — Ker se ni razumelo dobro mojega dopisa iz Gorice v „Bogoljubu“ z dne 10. decembra lanskega leta, pojasnujem še enkrat, kar

je že v zadnji številki uredništvo storilo. Nisem namreč menil vseslovenskega evharističnega shoda, ampak samo le za Gorico, oziroma za Goriško nadškofijo, katerega bi se lahko duhovniki kakor ljudstvo udeležilo. Res je, da Gorica ni primerna za vseslovenski evharistični shod. Velika potreba pa je, da se vendar enkrat napravi samo za to (nad)škofijo. Trebalo bi le iz vsakega okraja, oziroma dekanije vsaj ednega ali dva čast. g. duhovnika odposlati, ki bi zastopali na zboru. Trebalo bi po župnijskih, vikarijskih in kuracijskih cerkvah opomniti ljudstvo na ta važen shod, ki ima namen ljubezen do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu zanetiti pri mrzlih kristjanov in pomnožiti pri dobrih.

Kar se tiče časa, kdaj bi se obhajal ta evharistični shod, mislim bi bilo gotovo Jezusovemu presv. Srcu ljubo in dopadljivo, če bi se to zgodilo v njegovem mesecu, bodisi v osmini presvetega Rešnjega Telesa, bodisi v osmini presvetega Srca. V Gorici naj bi se preskrbelo za stanovanje prišlecev, za govornika, za sprevodnike na dan shoda, za kar naj bi se sestavil poseben odbor, kakor je bilo rečeno že prej. Več o tem naj povedo svoje mnenje drugi čast. gg., zlasti merodajne osebe.

Opomnim samo, kar so pisali sv. oče Pij X. še kot beneški patrijarh v svojem pastirskem listu iz l. 1895. z ozirom na evharistični shod v Benetkah: „Na evharističnih shodih začutijo katoliški kristjani zopet duha Jezusa Kristusa v sebi oživiljenega. Srčnost se povrne. Na njih podamo javno pričevanje, da nismo kristjani samo v srcu in doma v družini, ampak tudi sredi sveta.“

M.

Romarsko cerkev na Zaplazu na Dolenjskem bodo prezidali.

* * *

Marijin otrok. Vodilo za ude Marijine družbe. Priredil in založil mašnik cistercijanskega reda v Zatičini. — O tej novi knjigi za Mar. družbe, ki smo jo omenili že v 1. številki, je prinesel „Slovenec“ sledečo oceno, kijo na željo g. ocenjevalca tudi tu priobčujemo:

Lepo božično darilo dobijo s to 237 strani obsežajočo knjižico Marijini otroci. Razdeli se v dva dela: p o d u k in r a z n e m o l i t v e.

V prvem delu „p o d u k“, ki se ne razločuje mnogo od znane Bleiweisove knjižice „Otrok Marijin“, nam razloži g. pisatelj najprej s kratkim zgodovinskim pregledom n a s t a n e k in n a m e n M a r i j i n e d r u Ź b e. Dalje nam opiše njene koristi, splošne in posebne in njeno sestavo ter pravila.

Nekaj novega pa dobijo slovenski Marijini otroci v zadnjem oddelku prvega dela, kateremu je naslov: *Življenje Marijinega otroka*. Ta oddelek prav posebno priporočamo Marijinim otrokom. Večkrat naj ga prav pazljivo prebera in po njem naj uravnajo svoje življenje. Velečastiti gg. duhovni predniki pa iz njega lahko zajemajo mnogo lepe tvarine za svoje govore.

Drugi del „r a z n e m o l i t v e“ je razdeljen v dva oddelka: d r u Ź b e n e m o l i t v e in d r u g e m o l i t v e. Oba sta prav izvrstno sestavljena; zlasti nam ugajajo mašne in obhajilne molitve in pa d u h o v n o obhajilo. Ne ugaja po nam izpraševanje vesti. Zakaj? Ker se naštevajo smrtni in mali grehi in napake in slabosti vse navskriž. Po takem zrcalu za izpraševanje vesti dobijo verniki napačno vest. Saj je vendar silno važno za vsakega, da vsaj nekoliko razločuje smrtni greh od malega in oba od napake. Zato pač po pravici želimo, da se ta velik nedostatek popravi v vsaki molitveni knjigi, zlasti pa v knjigi, ki je namenjena Marijinim družbam.

Pripomnimo še, da je po novejših raziskavanjih pravo ime začetnika Mar. družb P. I v a n L e u n i s, ki je bil rojen na Flamskem.

Vkljub tem malim napakam pa je knjižica res prav dobra. Zato jo priporočamo vsem vlč. gg. duhovnim prednikom, da jo razširjajo med svojimi Marijinimi otroki. Tisk je prav

dober in brez napak. Vezava lična. Oboje je prav izvrstno naredil I. Krajec nast. v Rudolfovem.

Knjižica velja v usnje vezana z rdečo obrezo 1'60 K, z zlato obrezo pa 1'80 K; po pošti 10 v. več. Dobiva se pri založništvu v Zatičini in v vseh knjigarnah.

Tudi mi se strinjamo s to oceno. Samo tega se bojimo, da utegne motiti potrebno edinost, ako bodo nekateri imeli Bleiweisovo knjigo, drugi pa to. Zato naj družbe, ki že imajo Bleiweisovo, se tiste držijo, ker jo je tudi še dosti v zalogi.

Zahvale za uslišano molitev.

Neka oseba se zahvaljuje Srcu Jez. in Mar., Materi b. dobrega sveta, sv. Jožefu in sv. Antonu za doseženo veliko milost. — M. K. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Antonu za večkratno uslišano molitev v dušnih in telesnih najhujših bridkostih. — A. Č. Materi b. na Brezjah za ozdravljenje svojega brata. — J. J. na Dunaju sv. Jožefu, kateremu na čast je opravljala devetdnevnicico, da je dobila primerno službo. — F. B. Mariji, sv. Jožefu, Antonu Pad., Frančišku Pavlanskemu za uslišano molitev v velikih telesnih zadregah. — M. J. Srcu Jez., Mariji brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Luciji za naglo pomoč pri očesni bolezni in boleznih v glavi. — M. B. Srcu Jez. in Mar. za pomoč v skušnjavah in udanost v voljo božjo.

Darovi.

Za bratovščino sv. Dizma: č. g. A. Čadež, Škofja Loka 36 K; iz Sevnice 7 K; Jožef Vrečko iz Podgorja 7 K; iz Škofje Loke 6'26 K. — Za najpotrebnejše misijone: Nekdo 10 K; iz Smednika 2 K; Neimenovana iz Šk. Loke 10 K. — Za misijone: Zbirka 51'30 K. — Za razširjenje sv. vere: Iz Šk. Loke 61 K. — Za krst enega zamorčaka: Marija Armič 20 K. — Zabratovščino Našelj. Gospe: Iz Šk. Loke 1'60 K. — Za bratovščino presv. R. Telesa: Župnije: Janče 100'10 K. Lipoglav 48 85 K. Srednjavas Boh. 296 K. Bučka 80 K. Kranj 147'20 K. Šenturška gora 4 K, Zatičina 22'40 K, Knežak 50 70 K, Komenda 190 K, Sora 10'10 K, Begunje p. Cirk. 47'64 K. Št. Ožbald 40 40 K, Šmartin p. Litiji 100 K.

1904: Radolice 55 K, Gora pri Sodražici 23 K, gg. bogoslovci 28 K, Ambrus 35 K, Dragatuš 48 K, po čč. gg. Uršulinkah 172 K, p. n. prelat Rozman 20 K, M. Rupnik 1 K, Cecilija Rejc 2 K, Berlogar U. 40 h, Guri M. 2 K, Dežman Jer. 50 h. Neimenovane 9'40 K.

Listnica uredništva:

Prav, prav lepo prosimo: prizanesite nam s tako dolgimi dopisi, kakor jih dobivamo! Ako namreč hočemo te dopise v celoti objaviti, bi lahko z njimi samimi napolnili vsak pot cel list; če pa hočemo iz njih samo posnemati in prepisavati, nam dá to preveč opravila. — Radi sprejemamo poročila, (ko bi jih nam le hoteli vsi pošiljati!), a ta naj bodo kratka in kolikor pač mogoče pravilno pisana, takó, da so kar za tisk, in jih ni treba mnogo popravljati ali celó prepisavati, kar je preza-mudno! — Poglejte „Domoljuba“! Koliko ima novic — skoro samih drobnih! To se prijetno bere. Dasi naš list ni zato, da bi toliko novic prinašal, vendar vsaj nekoliko temu podobno bi radi tudi mi napravili. Le dopisi večje važnosti, kakor je danes dopis iz Gorice, zadevajoč važno zadevo cele škofije, smejo biti razmerno daljši. — Kateri dopisi se bodo po tem ravnali, da bodo primeroma kratki in bolj pravilno pisani, tisti bodo prišli prej na vrsto; drugi bodo pa bolj čakali. Torej: *mного poročil, a kratkih!*

Prihodnja številka izide v četrtek, dné 25. februarja.

Zahvala.

Povodom prebridke izgube, ki me je za-dela s prezgodnjo smrtjo iskreno ljubljene soproge, gospe

Josipine Rešek

izrekam za obilne dokaze iskrenega sožalja najtoplejšo zahvalo. Posebe se še čutim dol-žnega izreči iskreno zahvalo veleč g. župniku Ant. Verbajsu za tolažilne obiske in pogreb, blagor. g. pevovodju Kapuš-u in gg. pevcem za ganljivo nagrobno petje, slavnim Marijinim družbam, dalje vsem sorodnikom, znancem in prijateljem za tako obilno udeležbo pri po-grebu, ter sploh vsem, ki so na katerikoli način izkazali zadnjo čast nepozabni pokoj-nici in izražali svoje sočutje Bog bodi plačnik!

Kamnagorica, 1 februarja 1904.

Lovro Rešek
soprog.

105 B 1

„Katoliška bukvarna“

v Ljubljani

priporoča:

Življenje Jezusa Kristusa

francoski spisal **O. Didon**, poslovenil **P. Bo-hinjec**, izdal **dr Anton Jeglič**, knez in škof ljubljanski.

- Prvi zvezek, stran 1 do 372, broš. 1 K 50 h
elegant v platno vezan 2 » 50 »
Drugi zvezek, stran 373 do 820, broš. 1 » 50 „
elegant. v platno vezan 2 » 50 »
Tretji zvezek: stran 821 do 1049, broš. 1 » 20 »
elegant. v platno vezan 2 » 20 »

To krasno knjigo priporočamo zlasti bolj omikanim Slovcem

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo
Kneippovo sladno kavo

kot primes vsakdanji kavni pijači.

J. Krajec nasl. v Novem mestu

priporoča:

Božični darovi. Cerkevica na skali. Cvetina Borograjska. Car in tesar. Čas je zlato. Doma in na tujem. Erazem Predjamski. Evstahija. Evstahij. Grizeida. Genovefa. sveta grošnja. Hildegarda zveličana. Hirlanda. Izanami, mala Japonka. Izdajalec domovine. Jama nad Dobrušo. Kljucke lažnjivi. Kustoca in Vis. Kuez črni Jurij. Kako je izginil gozd. Mali vseznalec. Mirko Poštenjakovič. Močni baron Ravbar. Na valovih južnega morja. Najdenček. Naselnikova hči. Nežgoda na Palavanu. Pod turškimi jarmom. Prst božji. Pripovedka o vetru. Peter Rokodelič. Rešitev o pravem času. Ribičev sin. Robinzon. Repoštev. Sreča v nesreči. Sveta Notburga. S prestola na morišče. Sita, mala Hindostanka. Šaljivi Jaka. Vrtomirov prstan. V delu rešitev. Zbirka narodnih pripovedek. Zlata vas. Zlate jagode.

Dalje so tu v zalogi:

Molitvene brošure. Šolske knjige in tiskovine. Podobe za prvo sv. obhajilo. Tiskovine za župne in občinske urade.

===== Razne druge tiskovine. =====

Tiskarna

se priporoča za izvrševanje vseh tiskarskih del;

na novo urejena, moderno opremljena

knjigoveznica

pa v vezanje vsakoršnih knjig in drugih knjigoveških del.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatega vezenju — Izdeluje tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.